

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

een stoffelijk overschot

tegen een lijkverbranding zélf heb ik niets vernietiging van het vorig lichaam door het vuur vind ik even aangewezen als vernietiging door de aarde zoals door een begrafenissen

waar ik het wel moeilijk mee heb is met een dienst moeten doen voor alleen maar een urne dus zonder de aanwezigheid van het vorig lichaam

vorige week heb ik dat moeten doen & ik deed het nochtans graag want het ging om een priesterlijke vriendendienst

de gestorven bejaarde dame was familie van een man

die ik ooit in viersel mogen trouwen heb wat eerst niet zo vanzelfsprekend was want het ging over een waal die twee soorten mensen niet verdragen kon: vlamingen en priesters dus zéker niet iemand die de beiden was

bij nader toezien (ik was daarover tot onder de taalgrens ter kennismaking neergezakt) bleek ik dan toch mee te vallen & mocht ik hem trouwen in de tuin van viersel dan nog wel

deze dienst was uiteraard een heel andere maar ondanks de urne probeerde ik er toch het beste van te maken

bijkomende moeilijkheid was dat ik het in een vreemde taal moest doen

zijn vrouw had me gevraagd vooral naar man toe die lang niet zo kerkelijk was het verhaal van de drie levens te doen

dat ging mij nog af maar hoe zou ik daarna de zegen geven? welke zegen kan je over een lichaam uitspreken dat niet meer aanwezig is? hoe kon ik zoals gewoonlijk zeggen: ik zegen je vorige ogen opdat je met je nieuwe ogen ons nog liever zou mogen zien dan je ooit in dit leven gedaan hebt?

ik baffouilleerde er dus maar op los : je bénis ce qui reste de vos yeux... je bénis ce qui reste de vos oreilles... ik zegen wat er rést van uw ogen... ik zegen wat er rést van uw oren...

ik zag aan de man dat het hem toch aansprak hij drukte me daarna de hand & zei: tu es un philosophe

hij kon gelijk hebben

ik had nog nooit van zo dichtbij de betekenis van het woord begrepen dat van de asse van iemand wordt gezegd :

stoffelijk overschot : ce qui reste...

LUC VERSTEYLEN

507

Hart (tweede vervolg)

Waar het hart vol van is, loopt de mond over

Tegenwoordig betekent het gezegde 'Waar het hart vol van is, loopt de mond over' dat iemand die vol is van iets, maar moeilijk daarover kan zwijgen. In de Bijbel is de betekenis anders. In zijn onderricht zegt Jezus dat je een boom kent aan zijn vruchten, dat je een mens kent aan de woorden die hij spreekt of de daden die hij verricht.

'Een goede boom brengt geen slechte vruchten voort, en evenmin brengt een slechte boom goede vruchten voort. Elke boom kun je aan zijn vruchten kennen, want van distels pluk je geen vijgen en van doornstruiken geen druiven. Een goed mens brengt uit de goede schatkamer van zijn hart het goede voort, maar een slecht mens brengt uit zijn slechte schatkamer het kwade voort; want waar het hart vol van is daar loopt de mond van over.' (Luc. 6,43-45)

Matteüs laat Jezus o.m. het volgende zeggen tegen de Farizeeën en schriftgeleerden: 'Addergebroed! Hoe kunt u iets goeds zeggen terwijl u zelf slecht bent? Waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over.'

Een goed mens haalt uit zijn schatkamer met goede dingen het goede te voorschijn, terwijl een slecht mens uit zijn schatkamer met slechte dingen het slechte te voorschijn haalt. Ik zeg u: van elk nutteloos woord dat mensen spreken, zullen ze op de dag van het oordeel rekenschap moeten afleggen.' (Mat. 12,34-36)

Z'n hart uitstorten

Iemand die zijn hart uitstort, of zijn hart lucht, maakt anderen deelgenoot van datgene waarvan hij vol is. De uitdrukking vind je in psalm 62 en 142:

'Bij God is mijn redding en eer, mijn machtige rots, mijn schuilplaats is God. Vertrouw op hem, mijn volk, te allen tijde, open voor hem uw hart, God is onze schuilplaats.' (Ps. 62,8-9)

De Statenvertaling heeft hier: 'Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht'.

'Luid roep ik tot de HEER, luid smeed ik de HEER om hulp, bij hem stort ik mijn hart uit, bij hem klaag ik mijn nood.' (Ps. 142,2-3)

Hanna, de vrouw van Elkana, kon geen kinderen krijgen. Daarom ging ze bidden in de tempel. Priester Eli zat op een zetel tegen de deurpost. ¹²Terwijl Hanna zo lang bad, keek Eli opmerkzaam naar haar mond. ¹³Ze bad namelijk in stilte: haar lippen bewogen wel, maar haar stem was niet te horen. Daarom dacht Eli dat ze dronken was. ¹⁴Hij sprak haar aan en vroeg: "Gaaf dit nog lang zo duren? Als u dronken bent, ga dan uw roes uitslapen!" ¹⁵"U vergist u, heer," antwoordde Hanna. "Ik heb geen wijn of andere drank gedronken. Nee, ik ga gebukt onder een zwaar verdriet en stort mijn hart uit bij de HEER. ¹⁶Denk niet dat ik een slechte vrouw ben; ik bid zo lang omdat ik overstelpt ben door droefheid en ellende." ¹⁷"Ga dan in vrede," antwoordde Eli. "De God van Israël zal u geven waar u om hebt gevraagd." (1 Sam. 1,12-17)

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Zwerverrammer

„Wat mot je hier?”
Hij wijst naar mijn bank.
„Ik slaap hier.”
„Wegwezen jij.”
Hij pakt me bij de strot en sleurt me van de bank.
Als ik overeind kom, sist hij: „Liggen, jij.”
Ik blijf gedwee liggen. Het is een zwerverrammer. Verzet heeft geen zin.
Daar wachten ze op en dan rammen ze je in elkaar.
„Waarom slaap je hier?”
„Géén huis, uitgezet.”
Je kunt het beter kort houden bij rammers. Elk woord is er een te veel. Hoe meer woorden, hoe groter de kans op een pak slaag.
Rammers hebben een hekel aan woorden. Rambo is hun held. Die praat niet, maar slaat.
„Ik heet mijnheer voor jou.” Hij zet zijn laars op mijn gezicht.
„Ja, mijnheer”, mompel ik gedwee.
Ik heb geen schijn van kans tegen hem. Het is een uitgemergelde zwerver tegen een volgevreten Rambo. Winnaar bij voorbaat bekend.
„Wat zeg je?”
Hij draait zijn hak langzaam om, hij is messcherp en snijdt door me heen.
„Ja, mijnheer”, schreeuw ik.
Zijn maat komt aangelopen. Het is een tattoo. Voor tattoerammers moet je helemaal uitkijken. Eén verkeerde beweging en ze maken moes van je.
„Wat hebben we hier?”
Hij trapt me in de zij.
„Een dakloze, mijnheer.”
„Een stuk stront, zul je bedoelen.” Hij trapt me opnieuw in de zij.
In een flits denk ik aan de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog, bijna zeventig jaar terug. Toen veel weerlozen ook zo lagen. Even vertrappt en weerloos. Alleen de beulen heetten toen anders.
Ergens begint een sirene te loeien. Dat is mijn geluk.
Rammers moeten niks van flikken hebben.
„We pakken je nog wel.”
Ik krijg een allerlaatste beuk. Een afscheidsgroet.
Ik ga opnieuw neer. Het bloed gutst uit mijn neus.
Ze gaan er als een haas vandoor.

Dakloos

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

De lente begint dan wel deze week, maar dat wil nog niet zeggen dat we meteen al eisen kunnen stellen in verband met het weer. Het einde van deze maand maart moet immers nog volgen en dat is traditioneel een periode van slecht weer. Ik ondersteun die stelling even met wat spreuken. Zoals deze:

HET EINDE VAN DE MEERT ZAL ROEREN ZIJNEN STEERT

Een andere zegt dan weer:

MAART HEEFT VENIÏN IN ZIJNE STAART

Boodschap: al te veel optimisme is alsnog niet gewettigd.

De eerste lentedagen worden in de oude volkskalenders dagen genoemd die "beklijven". Daarmee bedoelde men vroeger het volgende: alles wat men in deze *beklijvingsdagen* in de tuin onderneemt, zal zeker "gedijen" of - met een ander woord - "beklijven". Vandaar dus die benaming. Moet er iets in de tuin verplant worden bijvoorbeeld, wel, doe dat dan nu, want planten en struiken die verplant worden tijdens de beklijvingsdagen, zullen zeer gemakkelijk wortel schieten.

Moet er geënt worden in uw tuin of boomgaard, doe dat dan nu, zegt de volkskalender: de operaties zullen dan succesvol verlopen.

Ook spreekt de volkskalender de hoop uit dat het in het resterende gedeelte van de maand maart toch nog eens even zou gaan sneeuwen, zulks ten gerieve van de huismoeders. Die vingen vroeger die maartse sneeuw op, lieten die smelten en in dat smeltwater deden ze dan de was, want:

MET MAARTSE SNEEUW DE WAS GEDAAN DRIJFT ALLE VLEKKEN NAAR DE MAAN

KRISTIEN VAN ZUMMEREN